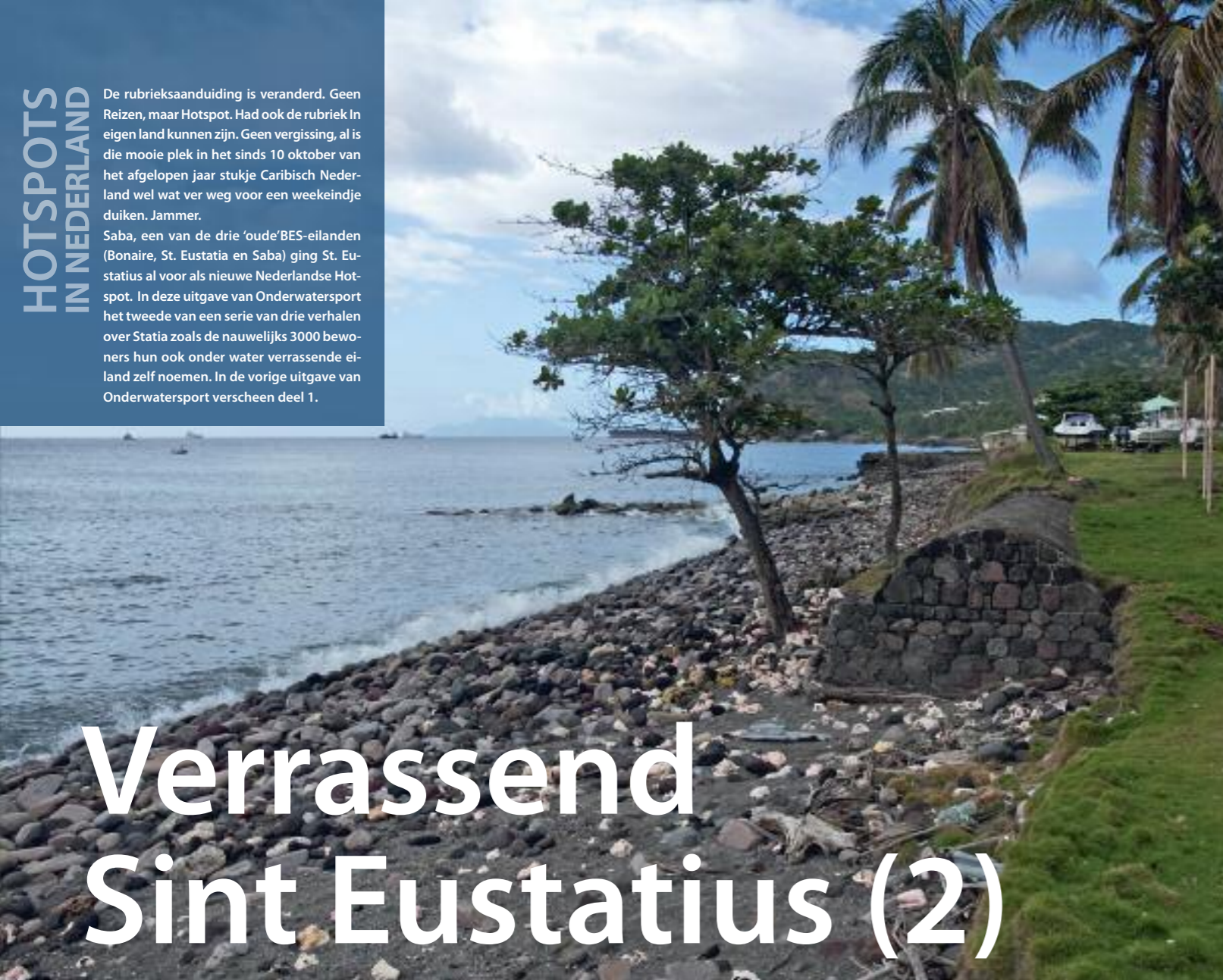

De rubrieksaanduiding is veranderd. Geen Reizen, maar Hotspot. Had ook de rubriek In eigen land kunnen zijn. Geen vergissing, al is die mooie plek in het sinds 10 oktober van het afgelopen jaar stukje Caribisch Nederland wel wat ver weg voor een weekeindje duiken. Jammer.

Saba, een van de drie 'oude' BES-eilanden (Bonaire, St. Eustatius en Saba) ging St. Eustatius al voor als nieuwe Nederlandse Hotspot. In deze uitgave van Onderwatersport het tweede van een serie van drie verhalen over Statia zoals de nauwelijks 3000 bewoners hun ook onder water verrassende eiland zelf noemen. In de vorige uitgave van Onderwatersport verscheen deel 1.

Verrassend Sint Eustatius (2)

De riffen rond St. Eustatius zijn eigenlijk lavastromen, dus oude uitlopers van de vulkaan. Een van de twee bergen waar hoofdstad Oranjestad tussen ligt. De vulkaan en de 'Boven'. De vulkaan is de hoogste berg, zo'n 600 meter hoog.

TEKST EN FOTO'S MARION HAARSSMA

Op de vulkaan en in krater, de Quill, zijn 8 verschillende soorten orchideeën te vinden en ook een bijzondere slangensoort. Quill is een Engelse benaming voor kuil, zo is de naam voor de krater ontstaan.

IDEAAL De riffen zijn niet hoger dan 2 meter en daartussen ligt zand. Het is een ideale biotoop voor veel dieren. Meteen zijn er schildpadden te zien, ze zwemmen gezellig

mee en zijn helemaal niet bang. Natuurlijk, ze leven in een nationaal park en dat schijnen ze te weten. Onverstoorbaar gaan ze hun gang. Het park wordt beheerd door Stenapa, de afkorting van Stichting Natuur Park.

Er wordt gedoken bij een laag rif, met aan beide zijden zandgrond. De naam is Double wrack. Op Double wrack ligt ook een groot stokanker. Het schijnt niet zo heel erg oud te zijn, want vroeger was de 'stok' van hout,

Blue beads

pas later werden ze van metaal, zoals deze. Op het stokanker de kleine secretaris blennies gefotografeerd.

MOOIE OGEN Op de camera is de macrolens gemonteerd om de mooie ogen van de stekelroggen te fotograferen. Ze lagen overal op het zand, soms zijn ze helemaal begraven onder het zand. Sommigen zijn erg groot. Het respect voor stekelroggen is wel gegroeid na het tragische ongeval met Steve Irwin. Hij overleed...

Conches op het strand

Koraalformatie

Murene

Koraal met murene

Anker

Secretaris blennies

Deze roggen zijn erg relaxed, ze zwemmen niet weg en laten zich tot zeer dichtbij benaderen. Langzaam zakken om op ooghoogte te komen. Ineens glijdt de grond onder de benen weg. Even is er een soort Steve Irwin-gevoel, maar er gebeurt verder niets. De rog, die niet was gezien, zwom rustig weg en er konden gewoon foto's worden gemaakt.

GAT Op dat zand ook veel grote schelpen. Conch genoemd. Er is één visser, die ze mag

Karetschildpad

Stekelrog

HOTSPOTS

vangen. Hij maakt een gat in de schelp en hangt ze in de zon te drogen. Dat is de enige manier dat de bewoner uit zijn schelp komt. Daarna gaat de schelp terug in zee. Met harde wind worden ze op de kust gegooid, het ligt er bezaaid met honderden, misschien wel duizenden schelpen.

Tijdens nog een macroduik blauwe kralen in het zand. Dit zijn de beroemde 'blue beads'. Nooit geweten dat die zo kostbaar waren. Wel begrepen dat ze oud zijn, maar verder?!? Later is de geschiedenis uitgelegd. De blue beads zijn in Amsterdam gemaakt en dienden als slavengeld. Als een slaaf genoeg kralen had, kon hij een vrouw (ook slaaf) kopen. En ook dat, trouwe toeristen, die steeds naar Statia terugkomen (het eiland schijnt verslavend te zijn), lopen trots rond met prachtige kettingen van blauwe kralen. Het is een rage aan het worden.

Beklimming van de vulkaan

► De vulkaan moest worden beklommen. Iedereen op Statia roept het. Maar ja, niet zo'n 'hiker' en een enorme hoogtevrees... Toch, als er dan een leuke groep studenten uit Puerto Rico is die onder leiding van twee professoren iedere dag de berg op gaat... Dan is de afspraak al (te) snel gemaakt.

Vier dagen waren er gepland om de orchideeën te bestuderen en vier dagen voor de slang. Een heel bijzondere slang die op en in de berg woont, in de krater dus.

Er was verteld dat er naar boven een normaal pad was, zonder steile hellingen en enge uitzichten. Dus hoe dan ook veilig naar de top en daarna, wie dan leeft...

Mee met de professor en twee gidsen. De studenten voorop en daarna in eigen tempo volgen. Met de auto al een eind de berg op gebracht en halverwege losgelaten. Mooi meegenomen!

Al gauw waren de studenten uit zicht en was er de botanische les van de professor. Hij stopte regelmatig om planten te verzamelen en dus tijd om weer even op adem komen. Wel erg warm op de berg. De verwachte afkoelende wind was er (helaas) niet.

Halverwege de top heremietkreeftjes. Hoe die daar zijn gekomen?? Ze moeten toch naar de zee om voort te plan-

ten? Misschien zijn het land heremieten en wonen ze gewoon op de berg. Bij de krater gekomen een haan ter begroeting. Ook een raadsel hoe die hier was gekomen. Maar hij zag er goed uit en was erg vriendelijk. Moedig, misschien wel overmoedig geworden door het behalen van de top ook gewoon naar beneden, in de krater. Als de studenten en hun oude professor het kunnen... Zelfs een waarschuwingsbord deerde niet. Dom, dom. Helaas ging het echt steil naar beneden en de stenen waren met groene mos begroeid. Uitglijden dus en bengelen als een slingeraap aan een touw. Uiteindelijk toch weer bij een gewoon pad en een enorme boom, de kraterboom.

Gewapend met lange stokken vonden de studenten – 'Het is maar een kleine krater' – iedere keer een slang. Zeldzaam? Nee dus. Het was een prachtig slangetje, ook niet giftig! Soms gleed die meteen weg en soms wilde er eentje poseren voor de foto. Het was heerlijk koel in de krater, eindelijk die verfrissende wind. Maar helaas, de klim naar boven was traumatisch. Gewoon concentreren en stap voor stap naar boven. Op weg naar beneden, naar de auto, eiste de knie zijn tol. Pijn. En concluderend: nooit meer! Maar ook geen spijt van. De blauwe plek als souvenir van het uitglijden ten spijt.